

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobce: **Ing. P. P.**
zastoupen advokátem JUDr. Davidem Pytelou, LL.M.
sídlem Litovelská 1349/2b, Olomouc

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, Odbor strategického rozvoje kraje
sídlem Jeremenkova 40a, 779 00 Olomouc

za účasti: MUDr. M. M., MBA
zastoupena advokátkou JUDr. Janou Čepelkovou
sídlem Pavlovova 1161/15, Svitavy

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 10. 2019, čj. KUOK 105703/2019

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 10. 2019, čj. KUOK 105703/2019, a rozhodnutí Magistrátu města Prostějova ze dne 15. 7. 2019, čj. PVMU 89139/2019 61, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci jako náhradu nákladů řízení částku 18 547,67 Kč k rukám jeho zástupce JUDr. Davida Pytely, LL.M., advokáta, sídlem Litovelská 1349/2b, Olomouc, a to do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce spoluvlastní rodinný dům na ulici Sportovní v Prostějově. Magistrát města Prostějova (dále též „stavební úřad“) vydal dne 15. 7. 2019 jeho sousedce, osobě zúčastněné na řízení (dále též „stavebnice“), společné rozhodnutí o umístění a povolení rekonstrukce a přístavby jejího rodinného domu (dále též „společné povolení“). Jelikož v důsledku přístavby se má sousedčin rodinný dům rozšířit tak, že bude dosahovat až na hranici s pozemkem žalobce, byla součástí rozhodnutí i výjimka z požadavků vyhlášky o obecných požadavcích na využití území, podle níž se vzdálenost od hranice pozemku zkracuje z povinných 2,00 m na 0,00 m. Odvolání žalobce proti citovanému rozhodnutí zamítl žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví (dále též „odvolací rozhodnutí“ nebo „napadené rozhodnutí“). Proti němu brojí žalobce u Krajského soudu v Brně žalobou podanou dne 20. 12. 2019.

II. Argumentace žalobce

2. Žalobce navrhuje napadené rozhodnutí zrušit, přičemž nejprve obecně namítá, že přístavba naruší jednotný charakter zástavby v daném stabilizovaném území a bude nepřiměřeně ovlivňovat využití žalobcova domu a zahrady zastíněním a přesahem požárně nebezpečného prostoru. V řízení podle něj došlo k porušení základních principů správního řízení, které podrobně vypočítává. Konkrétní žalobní důvody lze rozdělit do tří okruhů.
3. Za prvé, žalobce napadá podkladové závazné stanovisko orgánu územního plánování. Na prvním stupni podle něj došlo k vydání závazného stanoviska bez podstatných náležitostí. Magistrát města Prostějova, odbor územního plánování a památkové péče, především věcně vůbec nezhodnotil soulad záměru s Územním plánem města Prostějova, pouze z něj opsal podmínky a konstatoval, že stavba s nimi není v rozporu. Územní plán požaduje, aby přístavby odpovídaly převažujícímu charakteru a struktuře zástavby, což orgán územního plánování nehodnotil vůbec, neboť nepopsal charakter území ani urbanistické aspekty návrhu. Podle žalobce podíl zastavěné plochy stavebnice vůči disponibilní ploše jejího pozemku je již nyní, před realizací přístavby, cca 45 %, zatímco u ostatních domů v této části ulice S. (mezi křižovatkami s ulicemi P. K. a P.) se tento poměr pohybuje v rozmezí 20 – 30 %. Zástavba v dané části ulice Sportovní má charakter jednotlivých dvojdomů volnějšího hmotového řešení, přičemž vzájemný odstup jejich hlavních objemů je pravidelný, a to více než 15 m, jak lze zjistit z veřejně dostupných zdrojů. Není zde žádná jiná takto dominantní přístavba, pokud jde o celkový objem, výšku a přiblížení k hranici sousedního pozemku. Orgán územního plánování rezignoval na ochranu architektonických a urbanistických hodnot stávající zástavby s tím, že tuto otázku řeší dostatečně územní plán. Podle žalobce se přitom nesprávně odvolal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek čj. 2 As 21/2016 - 83), který však byl vydán před zavedením závazných stanovisek z oblasti územního plánování a navíc v metodice Ministerstva pro místní rozvoj „Závazná stanoviska orgánů územního plánování – Metodický pokyn 3. vydání“ je označen jako příklad dosavadní chybné praxe. Podle žalobce nebyly v územním plánu stanoveny žádné konkrétní podmínky pro jednotlivé pozemky, pouze pro celou plochu, a proto byl orgán územního plánování povinen provést vlastní hodnocení vlivu záměru na architektonické a urbanistické hodnoty stávající zástavby.

Deficit odůvodnění závazného stanoviska se pokusil napravit v potvrzení závazného stanoviska během odvolacího řízení nadřízený Krajský úřad Olomouckého kraje, odbor strategického rozvoje, což je podle žalobce nepřijatelné a připravilo jej to o možnost odvolání.

4. Druhá skupina žalobních důvodů směřuje proti zkrácení vzájemných odstupů staveb a vzdálenosti od společné hranice pozemku. Žalobce především upozorňuje, že výjimka z požadavků vyhlášky o obecných požadavcích na využití území pokrývá pouze vzdálenost od společné hranice a stavební úřad při jejím vydání hodnotil pouze vliv na nezastavěnou plochu jeho pozemku. Ve skutečnosti se přístavba bude nacházet také méně než vyhláškou požadovaných 7 m od stěny jeho rodinného domu, v níž je okno obytné místnosti (jidelny). Projektant totiž okotoval vzájemné odstupy tak, že je neměřil na nejkratší spojnici stěn, jak požaduje vyhláška, ale kolmo ke stěně domu žalobce (ten je umístěn šikmo vůči hranici pozemku a stěně plánované přístavby), což žalobce doložil nákresem s vlastním okótováním. Odstup dosavadní přístavby, kterou hodlá sousedka novou přístavbou nahradit, činil 9 m, a mezi hlavními objemy staveb byl dokonce odstup 13 m. Dále se podle žalobce umístění přístavby dotkne jeho stávajícího plotu, neboť během výkopových prací nutně dojde k zásahu do něj a po dokončení sousedčina stavba kvůli těsné vzdálenosti (9 cm) znemožní jeho údržbu. Oplocení navíc v délce přes 16 m ztratí svou funkci. Zpravidla se tyto situace řeší buďto dohodou mezi účastníky o odstranění příslušného úseku oplocení, nebo ponecháním odstupů alespoň 60 cm pro údržbu. Dalším negativním důsledkem nedostatečného odstupů a nadměrné výšky přístavby bude zastínění velké části žalobcovy zahrady a okna žalobcovy jídelny. Podle studie, kterou předložila v řízení sousedka, má i po dokončení přístavby oslunění této místnosti nadále vyhovovat příslušné české technické normě. Ale žalobce si nechal zpracovat vlastní hodnocení od jiného projektanta (které předložil až v soudním řízení), a podle něj bude okno namísto požadovaných 90 min dne 1. března osluněno jen 82 min; celkově se doba oslunění oproti současnému stavu zkrátí o 20 min. Konečně výstavbou dojde i k zásahu do žalobcova vzrostlého stromu v blízkosti společné hranice, což stavební úřad odbyl tvrzením, že součásti stromu nemají přesahovat na cizí pozemek. Jedná se přitom dlouhodobý a nikým nerozporovaný stav.
5. Konečně ve třetím žalobním bodě – byť tento problém označil sám jako druhotný – poukazuje žalobce na to, že v rozporu s příslušnou českou technickou normou má požárně nebezpečný prostor přístavby, konkrétně vrat garáže, přesahovat na jeho pozemek, aniž by k tomu dal žalobce souhlas. Není podstatné, zda v daném místě žalobce uvažuje o nějakém stavebním záměru, či nikoliv, neboť sálavé teplo zde může působit na vjezd do garáže i na porosty (vzrostlé stromy). Stavební úřad se spokojil s dobrovolným opatřením, které stavebnice navrhla a které spočívá ve zbudování železobetonové stěny o výšce 2 m. Protože však taková stěna nevyžaduje žádnou formu úředního povolení, nepožadoval její začlenění do projektu. Navíc žalobce poukazuje na to, že takové řešení by ani nebylo dostatečné, protože výška garážových vrat má být 2,5 m. Žalobce také přiložil k žalobě schéma, jež zpracoval jiný projektant, a které má dokazovat, že přesah požárně nebezpečného prostoru do žalobcova pozemku bude o něco větší, než jaký vyplývá z projektové dokumentace.

III. Argumentace žalovaného

6. Žalovaný navrhuje podanou žalobou zamítnout jako nedůvodnou. Podle něj orgán územního plánování ve svém závazném stanovisku zcela oprávněně hodnotil pouze soulad s územním plánem, neboť Územní plán města Prostějova obsahuje veškeré požadavky vztahující se k posuzování architektonických, urbanistických a estetických hodnot a tyto požadavky se pochopitelně v dané ploše vztahují i k jednotlivým pozemkům. Proto je takový postup nejen v souladu s výše citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu, ale i s metodikou Ministerstva pro místní rozvoj, na niž poukazuje žalobce. Pokud jde o výklad územního plánu, ten sice v dané ploše stanovuje v kapitole 7.1 podmínku, že přístavby budou odpovídat převažujícímu charakteru a struktuře zástavby dané plochy, v závorce však uvádí výkladový text, podle něhož mají stavby respektovat stavební čáru, historickou strukturu obytných nebo hospodářských staveb, rekreační charakter vnitrobloků apod. Uliční čáru daná přístavba dodržela a do vnitrobloku nezasahuje. Pokud jde o historickou strukturu zástavby, zůstaly v dané části ulice v původním stavu pouze dva dvojdomy, zbytek prošel individuálními přestavbami či přístavbami, takže jednotná identita domů určující charakter zástavby, je nenávratně smyta. To platí i pro žalobcův dům (výrazná nástavba, která činí z poloviny dvojdomu dvoupodlažní objekt s rozdílným členěním fasády) a dům stavebnice (předchozí přístavba výrazně rozšiřující objem domu). Odstupy mezi stavbami mají nyní rozsah od 3 m (od garáže) až do 19 m a nevytvářejí žádnou specifickou strukturu. Navíc slovo „respektovat“ podle žalovaného nemusí vždy znamenat stoprocentní zachování stávajícího stavu, spíše znamená mít ohled či opatrně zacházet. V daném případě zůstává struktura zástavby dané plochy zachována ve smyslu přetrvávajícího odstupu jednotlivých dvojdomů, byť svým charakterem může záměr vést k postupnému zahušťování a srůstání zástavby. Přeměnu na typ zástavby kompaktní či blokové lze přitom označit za pozitivní hodnotu v území s ohledem na kapitoly 3.2.5, 3.3.4 a 3.6.8 územního plánu.
7. Pokud jde o odstup staveb, žalobce v žalobě zcela poprvé vznáší námitku, že nebyl dodržen odstup 7 m mezi rodinnými domy. Ve správním řízení nic takového neuváděl. Žalovaný vycházel z projektové dokumentace zpracované autorizovanou osobou, která zodpovídá za její správnost. Stejně tak stavebník předložil studii oslunění, podle níž všechny posuzované místnosti vyhoví příslušné normové hodnotě. Námitku zastínění pozemku žalobce v odvolání neuplatnil, vznesl ji pouze v řízení před stavebním úřadem a ten ji vypořádal tak, že studie oslunění prokázala, že 59 % pozemku žalobce zůstane i po realizaci přístavby osluněno.
8. Přesahem požárně nebezpečného prostoru pak nemůže být žalobce nijak omezen, jelikož dotčen jím bude pouze prostor o rozsahu cca 0,8 x 0,8 m na volném prostranství v místě vjezdu na žalobcův pozemek. K požárně bezpečnostnímu řešení záměru vyhotovenému autorizovaným technikem vydal kladné stanovisko Hasičský záchranný sbor Olomouckého kraje, proto o něm žalovaný neměl důvod pochybovat.

IV. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

9. Stavebnice uvedla, že navrženým záměrem sleduje zlepšení kvality svého bydlení a lepší využití svého pozemku. Žaloba podle ní obsahuje zavádějící a nijak neověřitelné informace a především opomíjí, že žalobce byl účastníkem správního řízení. Jeho námitky uplatněné v řízení na prvním stupni pečlivě vypořádal stavební úřad, odvolání již nebylo nijak podrobně odůvodněno a omezilo se na obecné formulace. Žalobce až před soudem

předkládá argumenty, návrhy, tvrzení a důkazy, které měl předložit již v řízení před stavebním úřadem. Žaloba je v důsledku toho účelová a chybná.

V. Řízení před krajským soudem

10. Žalobce požádal v žalobě o to, aby jí soud přiznal dokladný účinek, soud mu však nevyhověl a jeho návrh zamítl usnesením ze dne 27. 2. 2020.
11. Ve věci proběhlo dne 30. 6. 2021 na žádost žalobce ústní jednání podle § 49 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Osoba zúčastněná na řízení se z něj předem omluvila. Obě strany při jednání setrvaly na svých stanoviscích. Na jednání provedl soud dokazování následujícími důkazními prostředky:
 - a) výňatek z textové části územního plánu města Prostějova pořízený soudem – kapitoly 3 a 7.1 (tímto důkazem soud se souhlasem žalobce nahradil jeho vlastní důkazní návrh obsažený v příloze žaloby č. 1, který byl menšího rozsahu),
 - b) snímek s údaji o intenzitách využití pozemků v okolí záměru (příloha žaloby č. 2),
 - c) dva letecké snímky ulice Sportovní ze serveru Mapy.cz z roku 2018 pořízené soudem, z nichž vyplývá, že v prostřední části ulice Sportovní byla v daném roce stále zachována struktura zástavby sestávající z jednotlivých dvojdomů, příp. samostatných domů, a nikde není patrné, že by již docházelo ke srůstání zástavby,
 - d) soud provedl za přítomnosti stran přeměření vzdáleností staveb žalobce a osoby zúčastněné na řízení přímo v projektu, který byl ověřen ve stavebním řízení, a to na nejkratší spojnici jejich stěn se závěrem, že jde o vzdálenost cca 6,2 m (tímto důkazem soud se souhlasem žalobce nahradil jeho vlastní důkazní návrh obsažený v příloze žaloby č. 4).
12. Důkaz (příloha žaloby č. 3) soud neprováděl, neboť jednak nešlo o důkaz vypovídající o skutkovém stavu, jednak samotný obsah metodiky nebyl mezi stranami sporný, neshodovaly se pouze na jejím výkladu. Zbývající důkazní návrhy (studie zastínění a schéma přesahu požárně nebezpečného prostoru obsažené v přílohách žaloby č. 5 a 6) soud zamítl, neboť šlo o nově navržené důkazy, které měl žalobce uplatnit již v řízení před stavebním úřadem. Níže se k tomu soud vyjádří podrobněji. Strana žalovaná žádné důkazy nad rámec správního spisu nenavrhla.

VI. Posouzení věci krajským soudem

13. Žaloba je **důvodná**.

Koncentrační zásada

14. Protože žaloba obsahovala řadu novot, které ve správním řízení nezazněly, jak správně upozornila osoba zúčastněná na řízení, soud nejprve vysvětlí, jak se k této otázce postavil. Obecně platí, že řízení před správním soudem není pokračováním řízení správního. Žalobce tak může v zásadě přijít s jakýmkoliv námitkami, aniž by je předtím uplatnil před správními orgány, a soud se s nimi musí věcně vypořádat (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, čj. 7 Afs 54/2007 - 62, č. 1742/2009 Sb. NSS). To však platí beze zbytku pouze pro námitky právní. Žalobce si skutečně může až v žalobě „vzpomenout“ na to, že určité jednání správního orgánu v průběhu řízení bylo v rozporu se zákonem nebo že aplikace určitého ustanovení, které správní orgán

opomenul, by vedla k jinému věcnému posouzení jeho kauzy, a soud nesmí odmítnout se touto otázkou zabývat. V otázkách skutkových však žalobce takovou volnost nemá.

15. Pouze u těch správních řízení, kde správní orgán z moci úřední ukládá žalobci nějakou povinnost a má proto povinnost zjistit sám stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (typicky v řízeních přestupkových), může žalobce až před soudem namítat, že této své povinnosti správní orgány nedostály, a následně může předložit vlastní skutkovou verzi toho, co se stalo, včetně důkazů, jež ji mají prokazovat (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, čj. 10 As 24/2015 - 71, č. 3577/2017 Sb. NSS). V řízeních vedených na žádost – mezi něž patří i společné řízení podle stavebního zákona – se naproti tomu má dokazování skutkového stavu soustředit do řízení před správním orgánem prvního stupně. Proto zákonodárce zakotvil v § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, zásadu koncentrace řízení. To znamená, že v odvolání již není možno vznášet nové námitky a předkládat nové důkazy, pokud účastníkovi řízení nic nebránilo je uplatnit v řízení na prvním stupni. Odborná literatura ve vztahu k § 77 s. ř. s. dovozuje, že by bylo obcházením principu koncentrace správního řízení a také principu subsidiarity správního soudnictví, pokud by poté v žalobě mohl žalobce opět vznést jakékoliv námitky a nutit soud, aby od počátku prováděl v plném rozsahu zjišťování skutkového stavu (srov. Kühn, Z., Kocourek, T. a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, str. 637). Proto se koncentrace řízení – v případě, že jde o správní řízení zahájené na žádost, a pouze v rozsahu zjišťování skutkového stavu – „přenáší“ i do řízení o žalobě proti rozhodnutí před správními soudy a žalobce zde tudíž nemůže uplatňovat taková tvrzení a důkazy, která by nemohl úspěšně vznášet v odvolacím řízení (tedy takové, u nichž mu nic nebránilo je navrhnout již v řízení před správním orgánem prvního stupně, avšak ke své škodě tak neučinil).
16. Z těchto důvodů krajský soud v nynějším případě zamítl žalobcovy návrhy na provedení důkazu „konkurenční“ studií zastínění a vlastním schématem zásahu požárně nebezpečného prostoru na jeho pozemek. Žalobce totiž v řízení před správními orgány netvrdil, že by snad odborné posouzení zastínění okna jeho jídelny ve studii doložené stavebnicí mělo být vadné nebo že by zásah požárně nebezpečného prostoru měl být větší, než je vyznačen v projektu, který stavební úřad v řízení ověřil, natož aby předložil nyní navržené důkazy. Ty si opatřil až pro řízení před správním soudem. Žalobce přitom netvrdil, že by mu snad nějaká objektivní překážka bránila obstarat si předmětné důkazy a předložit je již v řízení před stavebním úřadem. Soud nadto ze spisu ověřil, že poté, co stavební úřad shromáždil všechny podklady, rozeslal dne 18. 6. 2019 účastníkům řízení oznámení (které žalobce převzal téhož dne), že se k podkladům mohou vyjádřit do 7 kalendářních dnů. Žalobce o její prodloužení nepožádal ani nenamítal, že by byla příliš krátká. Reálně pak stavební úřad společné povolení vydal až dne 15. 7. 2019. Dobu téměř jednoho měsíce považuje soud za dostatečně dlouhou k tomu, aby se mohl žalobce se spisem seznámit a uplatnit námitky ohledně zjištěného skutkového stavu nebo si obstarat vlastní odborná posouzení, jimiž by vyvrátil správnost podkladů předložených stavebnicí. Bez konkurenčního odborného posouzení neměl stavební úřad o předložených podkladech zpracovaných odborně způsobilými osobami důvod pochybovat a neporušil tudíž svou povinnost zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu). Proto soud předložené důkazy neprovedl a skutkovými tvrzeními žalobce, že odborné podklady, z nichž správní orgány vycházely, jsou chybné, se nezabýval.

Vzájemný odstup staveb

17. Stěžejním důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí se stal fakt, že povolená přístavba rodinného domu osoby zúčastněné na řízení má být umístěna méně než 7 m od západní stěny žalobcova rodinného domu. Právní úprava přitom stanovuje, že 7 m je minimální odstup mezi stavbami rodinných domů, které mezi sebou vytvářejí volný prostor (§ 25 odst. 2 vyhlášky ministerstva pro místní rozvoj č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využití území). Ve zvláště stísňených podmínkách lze tuto vzdálenost sice snížit až na 4 m, avšak žalovaný netvrdil, že by se o takovouto situaci v daném případě jednalo a tato úleva je navíc vyloučena, pokud se v některé z protilehlých stěn nacházejí okna obytných místností, jako je tomu v případě domu žalobce. Z pravidla o minimálně sedmimetrovém odstupu rodinných domů může stavební úřad povolit v individuálním případě výjimku (§ 26 vyhlášky o obecných požadavcích na využití území). V nynější kauze však taková výjimka chybí – stavební úřad rozhodl společným rozhodnutím pouze o výjimce z požadavku na umístění stavby rodinného domu minimálně 2 m od společné hranice pozemků.
18. Soud si je vědom toho, že také vzájemný odstup staveb představuje v první řadě skutkovou otázku. Na rozdíl od doby zastínění okna jídelny a velikosti přesahu požárně nebezpečného prostoru na sousední pozemek však nemohl soud přistoupit na argumentaci žalovaného, že neměl důvod zpochybňovat projekt zpracovaný odborně způsobilou osobou. Chyba v projektu byla totiž v tomto případě zřejmá na první pohled. Vyhláška o obecných požadavcích na využití území ve svém § 25 odst. 8 zakotvuje jednoduché a jednoznačné pravidlo: *„Vzájemné odstupy a vzdálenosti se měří na nejkratší spojnici mezi vnějšími povrchy obvodových stěn, balkonů, lodžii, teras, dále od hranic pozemků a okraje vozovky pozemní komunikace.“* Toto pravidlo projektant zjevně porušil, jak soud na svém jednání ověřil, když pomocí běžného kancelářského pravítka přeměřil délku nejkratší spojnice mezi stěnou plánované přístavby a severnějšího z obou rohů žalobcova domu, jak je zachycena v projektu. Toto jednoduché přeměření odhalilo, že vzdálenost mezi stavbami má být po dokončení plánované přístavby osoby zúčastněné cca 6,2 m. Jestliže se snad projektant pokoušel tento fakt zakrýt, učinil tak dosti očividným způsobem, neboť projekt je okótován tak, že je na první pohled zřejmé, že vzdálenosti mezi stavbami nejsou měřeny na nejkratší spojnici mezi vnějšími povrchy obvodových stěn, nýbrž kolmo ke stěně domu žalobce, jenž je vůči přístavbě orientován šikmo, a jen díky tomu projektantovi „vyšel“ vzájemný odstup mírně přesahující 7 m. Zde tedy stavební úřad podle názoru soudu naopak jednoznačně porušil svou zákonnou povinnost zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jež vyplývá z § 3 správního řádu. Při jeho odbornosti mu měl být tento nedostatek projektu a jeho rozpor s obecnými požadavky na využití území zjevný, nebo měl přinejmenším vyvolat pochybnosti.
19. Z tohoto důvodu soud skutkové tvrzení žalobce o nedodržení vzájemného odstupu staveb připustil, ačkoliv i v tomto případě šlo o tvrzení uplatněné poprvé až před soudem. V dané situaci by se totiž nemohla koncentrační zásada uplatnit ani v odvolacím řízení, neboť pro ně je stanoveno pravidlo, že zatímco správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává odvolací orgán jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy, přezkoumává odvolací orgán vždy v plném rozsahu (§ 89 odst. 2 správního řádu). V daném případě spočívá rozpor rozhodnutí s právními předpisy v tom, že pro stavbu, která zcela zjevně porušuje právem požadovaný odstup od stavby sousedního

rodinného domu, bylo vydáno společné povolení, aniž by byla předtím řešena výjimka umožňující zmenšení předmětného odstupu. Pokud by tedy žalobce tuto námitku v odvolacím řízení vznesl, nemohl by ji žalovaný zamítnout jako opožděnou, neboť se v konečném důsledku jedná jen o upozornění na rozpor společného povolení se stavebním zákonem, resp. s jeho prováděcím předpisem. Žalobce dokonce v odvolání na nezákonnost udělené výjimky poukazoval, byť tak učinil velmi stručně a spíše brojil proti přiblížení stavby k hranici svého pozemku (chybějící výjimku pro vzájemný odstup staveb výslovně nezmínil). Každopádně se jedná o námitku, na kterou by se v odvolacím řízení koncentrace nevztahovala. A protože ji žalobce před soudem ve lhůtě pro podání žaloby uplatnil a soud ji shledal důvodnou, musel rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost zrušit.

20. Krajský soud přistoupil k tomu, že spolu se zrušením napadeného rozhodnutí zrušil též rozhodnutí prvního stupně, tj. společné povolení. K takovému kroku může soud sáhnout i bez návrhu ze strany žalobce (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2007, čj. 1 Afs 57/2006 - 70). Jde o postup spíše výjimečný, odůvodněný zpravidla tím, že prvostupňové rozhodnutí nemělo být vůbec vydáno nebo že odvolací orgán by beztak nemohl jeho vady sám napravit (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, čj. 1 As 60/2006 - 106, č. 1456/2008 Sb. NSS, str. 4). V nynějším případě vedlo soud ke zrušení obou rozhodnutí to, že bez předchozí výjimky ze vzájemných odstupů staveb nebylo vůbec možné společné povolení na přístavbu osoby zúčastněné na řízení vydat (jde o řetězíci se rozhodnutí). Žalovaný v odvolacím řízení nemůže toto opomenutí stavebního úřadu sám napravit, proto nezbyvá, než aby se věci znovu zabýval stavební úřad na prvním stupni. Soud nicméně i přes zrušení prvostupňového rozhodnutí vrací věc k dalšímu řízení zpět žalovanému, neboť § 78 odst. 4 s. ř. s. mu jiný postup neumožňuje. Na žalovaném tak bude, aby postoupil spis prvostupňovému orgánu k dalšímu řízení [v tomto případě nejspíše půjde o opakované stavební řízení podle § 129 odst. 1 písm. c) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon)].
21. V důsledku zrušení prvostupňového rozhodnutí se žalobci otevírá možnost, aby stavebnímu úřadu předložil ty důkazy, jež neúspěšně navrhoval provést před soudem (studie zastínění a schéma přesahu požárně nebezpečného prostoru). Učiní-li tak, stavební úřad bude muset vyhodnotit, zda tím byly úspěšně zpochybněny odborné podklady předložené stavebnicí a pokud ano, zda je nově zjištěný skutkový stav natolik odlišný, aby to odůvodnilo změnu náhledu stavebního úřadu na přípustnost umístění záměru do území.
22. V zájmu ekonomie řízení soud uvádí, že ostatní žalobcovy námitky, jež souvisely s umístěním přístavby až na samé hranici žalobcova pozemku, naopak důvodnými neshledal. Pokud jde o znemožnění údržby žalobcova plotu, na tuto výhradu již přesvědčivě odpověděl stavební úřad ve společném povolení – žalobcův plot z poplastovaného pletiva žádnou zvláštní údržbu nevyžaduje. Otázka, zda žalobce část svého oplocení odstraní, když určitý jeho úsek v důsledku sousedčiny přístavby v podstatě pozbude svou funkci, závisí na jeho rozhodnutí a stavební úřad nebyl povinen tuto otázku řešit ani vést účastníky řízení k dohodě o ní, neboť pro jeho rozhodování nebyla nijak určující. Stavební úřad se ve společném povolení přesvědčivě vypořádal i s námitkou spočívající v zastínění žalobcovy zahrady. Poukázal na studii oslunění, podle 59 % pozemku žalobce zůstane i po realizaci přístavby osluněno, což odpovídá doporučujícímu

ustanovení příslušné české technické normy. V tomto bodě přitom žalobce zjištěný skutkový stav nijak nezpochybnil. Konečně pokud jde o možné poškození žalobcova stromu výstavbou, i zde soud souhlasí se stavebním úřadem, že žalobce si nemůže nárokovat zachování kořenů a větví, které přesahují na sousední pozemek, neboť podle § 1016 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, je sousedka oprávněna kdykoliv (nejen v souvislosti s výstavbou) takovéto přesahy šetrně a ve vhodné roční době odstranit. Nadto stavební úřad poukázal i na to, že pokud by sousedka hodlala z dobré vůle nebo v zájmu bezpečnosti své vlastní stavby kořeny žalobcova stromu na svém pozemku zachovat, existuje technické řešení, které by jí to umožnilo, a to vynechání základového pasu a překlenutí vzniklé mezery základovým překladem.

Soulad s územním plánem

23. Kromě napadeného rozhodnutí stavebního úřadu neobstálo v soudním přezkumu ani kladné závazné stanovisko orgánu územního plánování, které v daném případě představuje subsumovaný správní akt, bez něž by nebylo možno společně povolení vydat. Nejprve je ovšem potřeba říci, že potvrzení závazného stanoviska podle § 149 odst. 4 správního řádu se nemusí omezit na pouhé přitakání tomu, co v něm uvedl podřízený správní orgán. Krajský soud nevidí nic závadného na tom, že nadřízený orgán územního plánování závazné stanovisko podřízeného orgánu významně argumentačně doplnil. Takový postup by mohl být problematický jedině tehdy, pokud by nově použité argumenty posunuly zdůvodnění závazného stanoviska do zcela jiné roviny a byly by pro žalobce naprosto překvapivé, přičemž by zároveň nedostal možnost se k posunu náhledu orgánů územního plánování na věc předem vyjádřit – zde se uplatní obdobná pravidla, jaká platí pro změnu či doplnění odůvodnění správního rozhodnutí v odvolacím řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2018, čj. 6 As 286/2018 - 34). Nic takového ovšem žalobce netvrdí a ani neoznačuje v žalobě žádné argumenty, které by uplatňoval až proti potvrzujícímu závaznému stanovisku, protože před jeho vydáním mu nebylo zřejmé, že by mohly být pro věc relevantní. Krajský soud proto nemůže přistoupit na žalobcovo obecné tvrzení, že mu byla odňata možnost odvolání.
24. Stejně tak krajský soud nesouhlasí se žalobcem v tom, že by závazné stanovisko zcela postrádalo hodnocení vlivu záměru na architektonické a urbanistické hodnoty stávající zástavby jakožto jednoho z cílů a úkolů územního plánování. Podle soudu v daném případě územní plán tuto problematiku řeší dostatečně podrobným způsobem (k tomu viz níže). Pro naplnění požadavků § 96b odst. 3 stavebního zákona by proto zcela postačovalo, pokud by orgán územního plánování odpovědně posoudil soulad záměru s územním plánem.
25. Přesto shledal krajský soud závazné stanovisko nezákonným, a to proto, že ani po doplnění nadřízeným orgánem neodpovídá přesvědčivě na žalobcovy námitky a vzbuzuje též pochybnosti o řádném zjištění skutkového stavu. Nadřízený orgán územního plánování vystavěl svou argumentaci na tom, že změna struktury stávající zástavby na ulici Sportovní ve formě jejího postupného zahušťování a srůstání až do podoby zástavby kompaktní či blokové je podle územního plánu přípustná. Přitom se však odvolal jen na regulativy obsažené v úvodní kapitole 3 územního plánu nazvané „*Základní koncepce rozvoje území, ochrany a rozvoje jeho hodnot*“, z nichž plyne, že se má do budoucna posilovat diferenciací a hierarchizací městských prostorů, „*což umožňuje zejména bloková struktura zástavby*“, a že současná přírodní, civilizační nebo kulturní hodnota „*může být*

nahrazena hodnotou novou“. Podle názoru krajského soudu by před těmito obecnými proklamacemi měly mít přednost konkrétní regulativy vztahující se k danému typu plochy s rozdílným způsobem využití, které jsou obsaženy v kapitole 7 nazvané *„Podmínky využití ploch“*. Tato kapitola pro danou plochu SX (plocha smíšená obytná) stanovuje jednoznačný požadavek, že přístavby (které za splnění určitých podmínek unikají požadavku na zachování stávajícího procenta zastavění v dané ploše) *„budou odpovídat převažujícímu charakteru a struktuře zástavby dané plochy“*, přičemž z vysvětlení obsaženého v závorce vyplývá, že mají vedle stavební čáry a rekreačního charakteru vnitrobloků respektovat též historickou strukturu obytných nebo hospodářských staveb (navíc z dodatku *„apod.“* vyplývá, že nejde o výčet uzavřený). Podle krajského soudu nelze v takovém případě jen s vágním odvoláním na obecné požadavky obsažené v kapitole 3 připustit, aby přístavba stávající strukturu zástavby zásadním způsobem narušovala a měnila, pokud by se jednalo o strukturu historicky ustálenou a doposud zachovalou.

26. Nadřízený orgán územního plánování se pokusil v potvrzení závazného stanoviska odstranit napětí mezi možnostmi změny struktury zástavby dovozenými z kapitoly 3 a striktními požadavky na její zachování zakotvenými v kapitole 7 územního plánu. Tvrdí totiž, že k tomuto trendu v podobě zastavování proluk již v dané lokalitě došlo, resp. že k němu dochází, tudíž již svůj původní charakter pozbyla. Doplnil, že je na zvážení, zda právě umístění přístavby na hranici pozemku neumožňuje v daném případě obdobnou dostavbu sousedního (tj. žalobcova) domu. Krajský soud však popsany trend v dané lokalitě neshledal. Z dokazování při jednání soudu naopak vyplynulo, že v prostřední části ulice S. (mezi křižovatkami s ulicemi P. K. a P.) byla ještě v roce 2018 stále zachována zřetelná soliterní struktura zástavby sestávající z jednotlivých dvojdomů, příp. samostatných domů, přičemž nikde není patrné, že by již docházelo k jejímu srůstání do podoby zástavby blokové. Spíše se zdá, že právě záměr stavebnice by mohl být oním spouštěčem, jakousi první vlašťovkou, která by mohla tento trend zahájit. Tomu nasvědčuje i fakt, který žalobce před soudem prokázal a žalovaný jej nezpochybnil, že již nyní je zastavěnost pozemku osoby zúčastněné na řízení enormní ve srovnání s jinými pozemky v lokalitě. Pokud se ovšem má jednat o přeměnu historické struktury zástavby teprve počínající, nikoliv již zčásti proběhlou, jak tvrdil nadřízený orgán územního plánování v potvrzení závazného stanoviska, pak je potřeba na posouzení toho, zda je záměr přípustný z hlediska územního plánu, klást mnohem přísnější požadavky. Orgán územního plánování by musel velmi důkladně zhodnotit, proč právě v dané lokalitě je s ohledem na místní poměry (jež by musel v závazném stanovisku popsat) přechod na blokový typ zástavby žádoucí a představuje onu „novou hodnotu“, o níž hovoří bod 3.6.8 územního plánu. Těmto požadavkům závazné stanovisko ani po svém potvrzení nemohlo dostát, neboť vycházelo z neprokázaného předpokladu, že ke srůstání historické zástavby na ulici Sportovní již dochází a záměr je tak jen jakýmsi setrvačným pokračováním existujícího trendu.
27. Krajský soud tedy shledal závazné stanovisko nepřezkoumatelným, neboť vychází ze skutkového stavu, který nemá oporu ve spise, a ani dokazování při jednání soudu jej nepotvrdilo. Soudní řád správní neumožňuje soudu takové stanovisko zrušit, jestliže však konstatuje jeho nezákonnost, nemůže z něj stavební úřad již nadále vycházet (srov. Kühn, Z., Kocourek, T. a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, str. 611). Bude tedy třeba v dalším řízení opatřit stanovisko nové, jež bude reagovat na výhrady soudu.

Požárně nebezpečný prostor

28. Již jen stručně se soud v zájmu ekonomie dalšího řízení vysloví k otázce přesahu požárně nebezpečného prostoru na sousední žalobcův pozemek. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že právní předpisy takový přesah výslovně nezakazují. To je pravda. Stanoveno je pouze, že požárně bezpečnostní řešení stavby musí obsahovat vymezení požárně nebezpečného prostoru a zhodnocení odstupových, popřípadě bezpečnostních vzdáleností ve vztahu k okolní zástavbě a sousedním pozemkům [§ 41 odst. 2 písm. h) vyhlášky ministerstva vnitra č. 246/2001 Sb., o stanovení podmínek požární bezpečnosti a výkonu státního požárního dozoru (vyhláška o požární prevenci)], přičemž vymezení požárně nebezpečného prostoru a stanovení odstupové vzdálenosti se provádí podle příslušných českých technických norem (§ 11 odst. 1 vyhlášky ministerstva vnitra č. 23/2008 Sb., o technických podmínkách požární ochrany staveb). V daném případě se jedná konkrétně o ČSN 73 0802 s názvem Požární bezpečnost staveb – Nevýrobní objekty, která ve svém čl. 10.2.1 uvádí, že požárně nebezpečný prostor nemá zasahovat přes hranici stavebního pozemku kromě veřejného prostranství (např. do ulice, parku, prostoru vodních ploch) a v čl. 10.2.2 vymezuje podmínky, při jejichž splnění mohou být v požárně nebezpečném prostoru existující stavby umístěny jiné objekty.
29. Příslušná česká technická norma tedy doporučuje, aby požárně nebezpečný prostor stavby na sousední pozemek nezasahoval. Nejedná se sice o výslovný zákaz (ostatně technické normy samy o sobě nemohou stanovovat závazná pravidla chování), z uvedené konstrukce nicméně vyplývá, že pokud stavebník umístí svou stavbu tak, že její požárně nebezpečný prostor zasahuje na sousední pozemek a neučiní sám žádná opatření, aby tento přesah eliminoval, tak tím na pozemku svého souseda vytváří prostor, v němž bude moci soused umístit v budoucnu svou stavbu jen za cenu zvýšených investic. Bude totiž muset sám splnit podmínky vymezené v čl. 10.2.2 ČSN 73 0802, jinak s největší pravděpodobností nezíská k požárnímu řešení svého pozdějšího stavebního záměru kladné závazné stanovisko hasičského záchranného sboru. Takovéto přenášení nákladů výstavby na souseda je podle soudu přípustné jen v případě, že soused s přesahem požárně nebezpečného prostoru plánované stavby na svůj pozemek vysloví v povolovacím řízení souhlas, nebo v případě, že se jej tento přesah nemůže bez jakýchkoliv pochybností nijak dotknout na právech. To platí zejména tehdy, pokud požárně nebezpečný prostor přesahuje jen na takovou část jeho pozemku, kde umístění objektu či zařízení, které by muselo splňovat požární požadavky, nepřichází ani do budoucna v úvahu (např. je v daném místě pozemek extrémně svažité, výstavba je tu právně nepřipustná apod.).
30. Žalovaný netvrdí, že jedna z těchto dvou situací by v daném případě nastala. Ba právě naopak, z potvrzení závazného stanoviska orgánu územního plánování vyplývalo, že umístěním přístavby stavebnice na společné hranici pozemku se žalobci otevírá možnost, aby také on svůj dům rozšířil směrem k sousedce až na společnou hranici pozemků. Pokud by přitom žalobce tohoto „doporučení“ orgánu územního plánování v budoucnu využil, mohl by se teoreticky dostat do kolize s přesahujícím požárně nebezpečným prostorem sousedčiny garáže. Ani v tomto směru tudíž závěry napadeného rozhodnutí nemohou obstát a bylo by třeba je opřít o podrobnější zjištění skutkového stavu (kam přesně požárně nebezpečný prostor přístavby zasahuje a zda se jedná o potenciálně zastavitelnou část žalobcova pozemku).

31. Pokud stavební úřad nedospěje v dalším řízení k závěru, že požárně nebezpečný prostor zasahuje jen na takovou část žalobcova pozemku, která je z objektivních důvodů stavebně nevyužitelná, popř. pokud účastníci řízení nedospějí v této věci k dohodě, měl by stavební úřad stanovit pro provedení stavby takové podmínky, které přesah požárně nebezpečného prostoru na sousední pozemek vyloučí. Rozhodně se nemůže spokojit jen s nijak nezaručeným příslibem stavebnice, že věc vyřeší vybudováním stěny o výšce 2 m, jako to učinil ve společném povolení.

VII. Závěr a náklady řízení

32. Na základě výše uvedených úvah shledal soud žalobu důvodnou, proto napadené rozhodnutí pro nezákonnost zrušil (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) a věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Jelikož v něm bude stavební úřad i žalovaný právním názorem krajského soudu vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), shrnuje soud své závěry přehledně takto: Podle toho, zda je přístavba již provedena, či nikoliv, povede stavební úřad buď řádné společné řízení, nebo opakované stavební řízení. Orgán územního plánování v něm musí vydat nové závazné stanovisko a bude-li kladné, musí buďto své tvrzení, že obytná zástavba v dané části ulice S. již pozbyla svou historickou strukturu (samostatně stojící dvojdomy a jednotlivé domy), podložit konkrétními příklady, nebo musí vysvětlit, proč je z urbanistických a architektonických hledisek žádoucí právě v této lokalitě od zachování stávající struktury zástavby ustoupit a připustit do budoucna postupnou přeměnu v zástavbu blokovou. Stavební úřad poté posoudí, zda je možné přístavbu realizovat z hlediska minimálního požadovaného odstupu od rodinného domu žalobce, případně bude na základě žádosti stavebnice rozhodovat o udělení výjimky z tohoto požadavku. Konečně se bude muset stavební úřad zabývat též přípustností přesahu požárně nebezpečného prostoru přístavby na žalobcův pozemek, a to zejména z toho pohledu, zda má potenciál zasáhnout do žalobcových práv a zkomplikovat mu budoucí výstavbu. Pokud ano a žalobce k tomu nedá svůj souhlas, bude nutné takový přesah eliminovat buď úpravou projektu, nebo stanovením odpovídajících podmínek v rozhodnutí.
33. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Strana žalující měla ve věci plný úspěch, proto má vůči straně žalované právo na náhradu nákladů, které v řízení před soudem účelně vynaložila. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a za návrh na přiznání odkladného účinku ve výši 1 000 Kč, a dále v nákladech právního zastoupení v řízení před krajským soudem. Strana žalující tyto náklady vyčíslila na 16 754,83 Kč, soud však dospěl na základě obsahu spisu k nižší částce, jak vysvětlí níže. Zástupce strany žalující učinil celkem 3 úkony právní služby ve smyslu vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) – šlo o převzetí a přípravu zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu], jedno písemné podání soudu ve věci samé, tj. podání žaloby [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] a účast na soudním jednání dne 30. 6. 2021 nepřekračující 2 hodiny [§ 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu]. Soud neuznal jako důvodný požadavek žalobceva zástupce, aby jako samostatný úkon právní služby, byť za poloviční sazbu, uznal návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, neboť tento návrh mohl být (a v daném případě i byl) učiněn v rámci žaloby, nadto šlo o návrh velmi stručný, ve kterém chyběla odpovídající skutková tvrzení i důkazy k jejich prokázání (ostatně proto s ním byl také žalobce neúspěšný). Za jeden úkon náleží podle § 7 bodu 5 aplikovaného na základě § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu odměna ve výši 3

100 Kč. Zástupci dále náleží náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 300 Kč za každý úkon. Protože zmocněný advokát je plátcem DPH, zvyšuje se tento nárok o částku 714 Kč odpovídající dani ve výši 21 %, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, a to na 4114 Kč za jeden úkon, celkem tedy za všechny úkony 12 342 Kč (3 x 4114 Kč).

34. V souvislosti s účastí na jednání dále náleží náhrada cestovních výdajů vypočítaných na základě § 13 odst. 5 advokátního tarifu podle zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce. Advokátní kancelář má sídlo na adrese Litovelská 1349/2b, Olomouc, jednání krajského soudu se konalo v jeho sídle na adrese Rooseveltova 16 v Brně, tomu odpovídá advokátem uváděná vzdálenost 156 km (2 x 78 km). Za každý 1 km jízdy se podle § 157 odst. 3 zákoníku práce přiznává základní náhrada a náhrada výdajů za spotřebovanou pohonnou hmotu. Sazba základní náhrady za 1 km jízdy činí u osobních silničních motorových vozidel podle § 157 odst. 4 písm. b) zákoníku práce nejméně 4,20 Kč, aktuálně ji však na hodnotu 4,40 Kč zvyšuje § 1 písm. b) vyhlášky č. 589/2020 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad (dále jen „vyhláška“). Soud proto zvolil tuto hodnotu a dospěl k částce 686,40 Kč (156 x 4,40 Kč). Pokud jde o výdaje na pohonné hmoty, podle technického průkazu předloženého advokátem je palivem použitého vozidla benzín 95 oktanů a jeho kombinovaná spotřeba pro městský a mimoměstský provoz u daného vozidla činí 4,9 l/100 km (§ 158 odst. 4 zákoníku práce ve spojení s příslušnými evropskými předpisy). Advokát neprokázal cenu nakoupených pohonných hmot žádným dokladem, proto soud tuto cenu určil v souladu § 158 odst. 3 zákoníku práce odkazem na § 4 písm. a) vyhlášky, dle kterého činí 27,80 Kč/1 l. Jako náhrada za pohonné hmoty tak přísluší částka 212,50 Kč (7,644 x 27,80 Kč; zaokrouhleno na haléře). K tomu je třeba v souladu s § 164 zákoníku práce připočítat parkovné v Brně ve výši 123,97 Kč (bez DPH), jež advokát prokázal parkovacím lístkem. Za účast na jednání je nutno dále přiznat náhradu za promeškaný čas advokáta strávený cestou do místa jednání a zpět podle § 14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu, a to ve výši 100 Kč za každou započatou půlhodinu. Doba jedné cesty činí podle zadání trasy na serveru mapy.cz 1 hod 15 min, soud proto přiznal podle § 14 odst. 3 advokátního tarifu náhradu ve výši 500 Kč (5 x 100 Kč), a dále za to, že se zahájení jednání zdrželo o 1,5 hod, přiznal soud 300 Kč (5 x 100 Kč). Celkem tedy v souvislosti s jednáním přísluší náhrada ve výši 1 822,87 Kč, po započtení DPH ve výši 21 %, tj. ve výši 382,80 Kč (zaokrouhleno na haléře), jde o částku 2 205,67 Kč.
35. Výše nákladů právního zastoupení za celé řízení tudíž činí 14 547,67 Kč a výše soudních poplatků 4 000 Kč. Celkem má strana žalovaná uhradit straně žalující částku 18 547,67 Kč, k čemuž jí soud stanovil lhůtu jednoho měsíce.
36. O nákladech osob zúčastněných na řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V tomto řízení zúčastněné osobě žádná povinnost uložena nebyla.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel,

jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. 6. 2021

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu